

Het schilderij

Jubelientje duwt haar neus tegen de spiegel.
‘Oma, die snorretjes boven je ogen...
Hoe heten die ook alweer?
Wèh... le... ellebrauwen?’
‘Bijna goed,’ antwoordt oma.
‘Het begint met een w.
Je hebt twee wimpers en twee wenk – ’
‘Ja die.
Mijn wenkbrauwen veranderen steeds.
Als ik grote ogen maak, zijn het boogjes.
En als ik boos kijk, zijn het strepen.
Welke zal ik schilderen, de grappige of de gemene?’
‘Allebei misschien?’ vraagt oma.
Jubelientje knijpt één oog dicht.
Het andere doet ze zo wijd mogelijk open.
Haar mond en haar neus staan helemaal scheef.
‘Ik zie je twee keer,’ zegt oma.
‘In het echt en in de spiegel.
Een dubbelportret.
Maar die scheve mond en al die rimpels...
Dat is toch geen gezicht.’
‘Wel hoor,’ zegt Jubelientje, ‘het is mijn gezicht.’

Ik kan nog veel gekker.'
Ze trekt haar wang nog iets hoger.
'Blijf even zo griezelig kijken,' zegt oma.
'Dan maak ik een foto.'
Ze pakt haar telefoon en...
Klik!
Jubelientje trekt haar gezicht weer recht.
'Nu ga ik mezelf schilderen,' zegt ze.
'Dan kan je me vierdubbel zien.
In het echt.
In de spiegel.
Op de foto.
En van verf.
Je mag pas kijken als het af is.'
Jubelientje knijpt in de gele tube.
Ze roert met haar kwast door een klodder geel.
Ze schildert een soort hoefijzer.
Twee zwarte stippen eronder.
En een rondje.
'Zo, en nu nog mijn mond... klaar!'
'Dat kun je snel,' zegt oma.
'Laat dat zelfportret maar eens zien.'
Oma loopt om de schildersezel heen.
Ze knijpt haar ogen een beetje dicht.
'Sjonges,' zegt ze dan, 'wat prachtig!

Heel weinig verf – en toch kan ik zien dat jij het bent.
Niet eng, maar grappig.
Het lijkt een beetje op een schilderij dat ik ken.
Van Bart van der Leck, een beroemde schilder.
Het hangt in een museum.
Zullen we er morgen eens heen gaan?’
‘Ja leuk,’ zegt Jubelientje.
‘Waarom gaan we niet nu?’
Dan hangen we de mijne ernaast.’
‘Ik weet niet of dat mag,’ antwoordt oma.
‘En we halen het ook niet meer.’

Het museum is in de stad – het is nu al te laat.’
Jubelientje draait de schildersezels naar de spiegel.
Ze kijkt zichzelf op het schilderij aan.
Er klopt iets niet...
‘O oo, mijn hoed!
Helemaal vergeten.’
Ze pakt de blauwe tube.
Bovenaan verft ze twee brede strepen.
Bijna zonder bibbers.
Jubelientje legt de kwast op het bord.
Ze steekt haar armen omhoog.
‘Kijk eens naar mijn handen.
Er zit lekker veel verf op.
Bijna net zo veel als op het schilderij.’
‘Ik zou ze maar wassen,’ zegt oma.
‘Straks klieder je alles onder.’
‘Mooi niet,’ zegt Jubelientje.
‘We gaan toch naar het museum.
Iedereen mag zien dat ik ook schilder ben.
Ik wapper gewoon hard met mijn handen.
De verf is morgen wel droog.’

pass or een exel
op de streepjes?

schilders .... ja

w .... yes

muil .... ja ja

j .... f ja yes si oui

g .... lig jippie jee

De mummie

Jubelientje en Dirk-Jan zitten op de achterbank.

Oma draait het sleuteltje om.

Vroem, vroemm...

Voordat ze kan wegrijden, vraagt Dirk-Jan:

‘Is het ver?’

Duurt het nog lang?’

‘Eerst twintig minuten met de auto,’ antwoordt oma.

‘Dan twintig minuten met de metro.

En dan nog een stukje met de tram.

Riemen vast?

Jubelie-deejum naar het museum!’

Ze rijden een eind langs het water.

In de bocht bij de molen zien ze ganzen en zwanen.

‘Muuu-seee-jum,’ zegt Jubelientje.

‘Mu-mu-mu...

Wat betekent dat eigenlijk oma?’

‘Een museum is een groot gebouw,’ antwoordt oma.

‘En in dat gebouw kun je een verzameling bekijken.

Schilderijen en beelden – ’

‘Of allemaal treinen,’ zegt Dirk-Jan.

‘En er is ook een museum met mummies.

Heb ik op tv gezien.

Mummies van dooie katten en krokodillen.
En van ouwe koningen en koninginnen.
En die koningen heten farao's.
Die hebben ze helemaal verpakt in rolletjes verband.
Wil jij dat later ook?'
'Een mummie worden?' vraagt oma.
'Lijkt me leuk,' zegt Dirk-Jan.
'Dan wikkelen wij je helemaal in.
En dan leggen we je op bed.
Dan wordt je huis een mummie-museum.
En iedereen wil jou dan zien.'
'Zou je denken?' vraagt oma.
'Natuurlijk!' zegt Jubelientje.
'Dan kunnen wij kaartjes verkopen.
En dan maak ik ook een schilderij van jou.
Met een kroon op je hoofd.
En dan zet ik er een bordje bij.

dit is een echte farao-oma

‘Sjonges,’ zegt oma.
‘Wat een enthousiasme ineens.
Jullie zijn echte ondernemers.
Mummelie-deejum, een eigen museum...
Ik denk er nog even over na als je het goed vindt.’
‘Niet te lang hoor,’ zegt Jubelientje.
‘Je hebt al best veel rimpels.’
‘Fijn om te weten,’ zegt oma.
‘Maar even opletten nu.
Dat stoplicht begint te knipperen.’
Ze remt af voor de brug.

En dan springt het licht van oranje-knip-knip op rood.
Een brede slagboom komt naar beneden.
Oma zet de motor af.
Dat moet van een bordje langs de weg.
En dan gaat de brug omhoog.
'Gelukkig,' zegt Jubelientje.
'Wij staan helemaal vooraan.'
Het wordt lekker warm en stil in de auto.
Het ruikt naar zomer.
Er varen motorbootjes voorbij.
En een prachtig zeilschip met twee masten, zonder zeil.

‘Is er ook een museum voor boten?’ vraagt Dirk-Jan.
‘Ja hoor,’ zegt oma.
‘Er zijn een heleboel soorten musea.
Met vliegtuigen en stoommachines.
Met draaiorgels en met van alles eigenlijk wel.’
‘Daar wil ik allemaal heen,’ zegt Jubelientje.
‘Ik wil de hele wereld zien.
En oma mag mee – we gaan met de auto.’
‘Mmm...’ zegt oma.
‘Zou dat lukken met al dat verband om me heen?
Heb je wel eens een mummie zien sturen?’
Oma strijkt met haar handen over haar gezicht.
Ze trekt haar vel een beetje glad.
Jubelientje ziet het in het spiegeltje.
Ze klikt haar riem los en duwt een kus op oma’s
wang.
‘Het lukt wel,’ zegt ze.
‘Wat?’
‘Samen op reis naar alle museums.
Er passen nog veel meer rimpels bij.
Jij leeft nog heel erg lang.
Je gezicht kan nog steeds uit de kreukels.’
‘Fijn om te weten,’ zegt oma.
‘We beginnen vandaag met museum één.
En we zien wel hoe ver we komen.’